

Forståelsen af Qa'idah - Det Islamiske Juridiske Princip

Usul ul-Fiqh benytter mange tekniske termer, fra det arabiske sprogs fag til *Hadith* kundskaben. En af disse termer er *Qa'idah* eller grundsætning. *Qa'idah* er et juridisk udledt princip fra lovgivningskilderne, som appliceres over handlinger eller ting, da det er et udledt princip fra sit *Daleel*. *Qa'idah* bruges i den indledende fase i udstedelsen af en juridisk afgørelse og en *Mujtahid* vil betragte det som et grundlag for at bygge et andet *Daleel* på det.

Gennem historien med *Usul ul-Fiqh* og *Fiqh*, har der eksisteret mange *Qawa'id* (flertal af *Qa'idah*). Og nogle af dem blev udledt korrekt og appliceret i vid udstrækning, mens andre ikke blev det. En *Qa'idah* kunne være relateret til *Usul ul-Fiqh* eller *Shari'ah*. Nogle af de vidt accepterede *Qawa'id* i *Usul ul-Fiqh* er:

الأصل في الأشياء الإباحة

Den grundlæggende regel er, at en genstand eller ting er tilladt, medmindre andet er påvist.

Denne *Qa'idah* er udledt fra mange *Ayaat* i Qur'anen:

﴿هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا﴾

"Det er Ham, som skabte alting på jorden for jer." [Al-Baqarah 2:29]

Og:

﴿الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾

"Som gjorde jorden til et hvilested for jer, og gjorde himlen til en skærm, og sendte regn ned fra himlen, og dermed frembragte frugter som en forsyning til jer? Sæt derfor ikke rivaler op ved siden af Allah, alt imens I ved (at Han alene har retten til at blive tilbedt)." [Al-Baqarah 2:22]

Og:

﴿أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ﴾

"Ser I (åh mennesker) ikke, at Allah har undertvunget alt hvad der findes i himlene og på jorden for jer og har fuldendt og fuldkommengjort Sine Begunstigelser over jer..." [Luqman 31:20]

Og:

﴿اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ﴾

”Det er Allah, som skabte himlene og jorden, og nedsendte regn fra himlen, og dermed frembragte frugter som en forsyning til jer; og Han satte skibene i jeres tjeneste, så de kan sejle på havet ved Hans Befaling, og Han satte (også) floderne i jeres tjeneste.” [Ibrahim 14:32]

Og:

﴿قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ﴾

”Sig: ’Hvem har forbudt Allahs prydelser, som Han har frembragt til Sine tjenere, og alle de gode og tilladte ting, som Han har skænket os?’ Sig’ I dette jordiske liv er de tilegnet dem, som har Iman, og specielt på opstandelsesdagen.’ Således forklarer Vi Tegnene for dem, som har viden.” [Al-A’raf 7:32]

Alle disse *Ayaat* fører os til konklusionen, at Allah ﷻ har gjort alting *Halal*. Men fra denne brede vifte af tilladte ting, er der bestemte forbud, som også kommer fra lovgivningskilderne:

﴿حُرِّمَتْ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةُ وَالْدَّمُ وَلَحْمُ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلِيَ لغيرِ اللَّهِ بِهِ﴾

”(Det, som er) forbudt for jer (som føde) er: selvdøde dyr, blod, svinekød og det (kød), som er blevet slaget i andre end Allahs navn...” [Al-Maidah 5:3]

Denne *Ayah* såvel som andre udelukker bestemte ting fra den foregående *Ayah*, som gjorde alting *Halal*. Hvis en *Mujtahid* ønskede at udlede en juridisk lov på basis af denne *Qa’idah*, til en frugt, som ikke var kendt for at blive spist på Profetens ﷺ tid, såsom kiwien, så ville han referere til ovenstående *Qa’idah* og det ville spare ham for at applicere hver eneste *Ayah* eller *Hadith*, som gør genstande tilladt. Og hvis en *Mujtahid* ønskede at udstede en afgørelse til en drik, som indeholder alkohol, så ville han referere til denne *Qa’idah* og finde de *Ayaat* og *Ahadith*, som udtrykkeligt forbyder enhver brug af alkohol (*Khamr*).

For yderligere at forklare denne *Qa’idah*, så har Islam forbudt muslimske mænd at bære silke, som er produceret af silkeormen, bortset fra de shariamæssigt godkendte undtagelser. Men dette forbud mod den rene silke gælder ikke for den syntetiske silke, fordi syntetisk silke ikke produceres af silkeormen. Og der er ikke nogen tekst, som forbyder brugen af syntetisk silke. Den ovennævnte *Qa’idah* adresserer ting eller genstande. Denne *Qa’idah* bidrager til en meget høj grad af materiel fremgang i samfundet, fordi den stiller næsten alle ting til dets rådighed.

Der er en anden kendt *Qa’idah*, som adresserer handlinger:

الاصْلُ فِي الْاَفْعَالِ التَّقْيِيدُ بِالْحُكْمِ الشَّرْعِيِّ

Den grundlæggende regel for handlinger er, at de hverken er tilladte eller forbudte. Enhver handling kræver et *Daleel* (dvs. de skal bygge på shariamæssige regler).

Dette er en gyldig *Qa’idah*, som blev udledt fra lovgivningskilderne, og bakkes op af adskillige beviser:

﴿فَوَرَبِّكَ لَنَسَأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

”Ved din Herre! Vi vil sandelig spørge dem alle sammen om det de plejede at gøre.” [Al-Hijr 15:92-93]

﴿وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُو مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ﴾

”Uanset hvilken situation du befinder dig i, og hvilken del af Qur’anen du reciterer, og uanset hvilken handling I (mennesker) udfører (god eller ond), så er Vi et vidne over Jer, når I går i gang med den. Og intet kan skjules fra din Herre, hverken et støvgran på jorden eller i himlen. Og heller ikke, hvad der er mindre end det eller større, uden at det står skrevet i en Åbenbar Bog.” [Yunus 10:61]

Profeten ﷺ sagde også:

«مَنْ عَمِلَ عَمَلًا لَيْسَ عَلَيْهِ أَمْرُنَا فَهُوَ رَدٌّ»

”Den, der udfører en handling, som ikke er fra vores sag (Islam) - skal vide, at - den er afvist.” [Sahih Muslim]

Disse og mange andre *Ayaat* og *Abadith* indikerer en vital sag: Allah ﷻ vil spørge om enhver handling, og enhver person vil blive holdt ansvarlig for dem. På grund af dette princip, så kræver enhver handling en godkendelse fra Allah ﷻ før den kan udføres. Sahabah ؓ var altid forsigtige når de forhørte sig om reglen til enhver handling, før de udførte den. Hvis handlingerne var tilladte som en generel regel, så ville de ikke spørge Profeten ﷺ, før de udførte dem eller de plejede at udføre den, indtil Allah ﷻ forbød den.

De to nævnte principper sammenblandes ofte med hinanden, og forårsager forvirring som et resultat heraf. Nogen har påstået, at alle handlinger er tilladte, medmindre andet er påvist. Forskellen på disse to principper, såvel som deres (indbyrdes) forhold, kan illustreres ved at bruge tre ting: Et sværd, *Khamr* (alkohol) og ren silke.

Brugen af sværd er tilladt i Islam. Men hvad Islam begrænser, er måden, hvorpå det tages i brug. For eksempel det at bruge et sværd imod muslimer, med undtagelse af implementeringen af en *Hadd* (dvs. foreskrevet straf), anses for at være *Haram*, hvorimod det at bruge et sværd i *Jihad* belønnes. I begge tilfælde forbliver sværdet tilladt som en ting, men naturen af intentionen bag handlingen er forskellig. Så tilladelsen til at bruge en ting betyder ikke nødvendigvis at alle handlinger, som er knyttet til tingen, er tilladte.

Khamr er blandt de få ting, som Islam forbyder. Profeten ﷺ forbød muslimer i alle handlinger relateret til alkohol, bl.a. køb, salg, fremstilling, ekspedition eller det at modtage prisen for alkohol. Hvis en ting generelt er *Haram*, så er alle handlinger, som er knyttet til den, ligeledes *Haram*. Enhver undtagelse til denne regel skal have et *Daleel*, som fremlægger denne undtagelse.

Ren silke er en ting, som er tilladt. Islam forbyder kun den handling, at muslimske mænd tager det på, i andre tilfælde end shariamæssige undtagelser. Islam tillod dog mænd at sælge, købe, handle og fremstille ren silke. Så hvis en ting er tilladt, så betyder det ikke nødvendigvis, at alle handlinger, som er relateret til den, er tilladte. Som i dette tilfælde, hvor det er forbudt for muslimske mænd at have det på.

Disse tre nævnte eksempler illustrerer forskellen på de to principper (*Qawa'id*). De er distinkte, fordi de adresserer forskellige sager. Følgelig kræver enhver handling sit eget *Daleel*, og ethvert spørgsmål skal adresseres for sig selv uden generalisering, medmindre dette *Daleel* er generelt. Det er interessant at bemærke, at det første princip i denne artikel gør alle ting tilladt, medmindre andet er påvist. Hvorimod dette princip kontrollerer hvordan ting bruges, ved at kræve en *Hukm Shar'i* for alle vores handlinger. Fremskridtet i det islamiske samfund opnås indenfor *Shariabs* rammer, og antager således en specifik form.

Et andet velkendt princip er:

مَا لَا يُتَمُّ الْوَاجِبَ إِلَّا بِهِ فَهُوَ وَاجِبٌ

Det, som er nødvendigt for at fuldføre en forpligtelse, er i sig selv en forpligtelse.

Så baseret på dette princip, så kræver det *Daleel*, som befaler en person at udføre *Wudhu'* før bønningen, at vedkommende søger efter vand og åbner for vandhanen skønt ingen af disse handlinger nævnes direkte eller indirekte i teksten. Men de skal også udføres, så personen kan udføre *Wudhu'*; altså bliver de *Wajib* ligesom *Wudhu'* er *Wajib*. Og forpligtelsen om *Jihad* blev ligeledes nævnt, uden at der nævntes nogen specifik form for forberedelse; men den forberedende fase er obligatorisk, på grund af følgende *Ayah*, som siger:

﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ﴾

"Og forbered alt hvad I kan af styrke mod dem, og beredte heste, for at true Allahs fjende og jeres fjende, og andre (fjender), som I (måske) ikke kender, men som Allah kender." [Al-Anfal 8:60]

Skønt denne *Ayah* ikke nævner forberedelsens detaljer, så bliver alt det nødvendige, for at udføre *Jihad*, også *Wajib*. Følgelig hører teknisk militærtræning, militærinstitutioner og tungindustri ind under denne forberedelse. Hvis de *Ayaat*, som er relateret til *Salah* eller *Jihad* udelukkende blev taget for pålydende, og man stoppede ved det, ville dette *Daleel* blive abstrakt og upraktisk. Og eftersom genetableringen af den islamiske stat er *Fardh* bliver enhver handling, som er påkrævet for at fuldføre dette formål, dermed også *Fardh*. Følgelig bliver oprettelsen af et politisk parti, med den nødvendige ideologiske og politiske kultur, *Fardh*. Dette princip er udledt på basis af forståelsen af lovenes natur og deres applicering i livet.

De ovennævnte principper (*Qawa'id*) vedrører *Usul ul-Fiqh*. Et andet sæt af principper, som kaldes for *Qawa'id Shar'iyah* vedrører *Ahkam Shar'iyah*. Et af disse *Qawa'id Shar'iyah* vedrører handelskontrakter og transaktioner og foreskriver, at alle involverede parter i enhver transaktion, skal bære både profit og tab. Personen, som investerer hans eller hendes ydelser eller penge, for at opnå en profit, skal også bære et eventuelt tab.

Altså er det *Haram* at have en transaktion, hvor en part ikke bærer noget tab. Så enhver kontrakt, hvori en person investerer kapital, og er berettiget til profit uden ansvar for noget tab, er ensbetydende med *Riba*, hvilket Islam forbyder.

Dette princip er baseret på definitionen af *Riba*, og den *Ayah*, som forbyder det. Allah ﷻ siger:

﴿الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِي يَخْبِطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ مَوْعِظَةٌ مِّن رَّبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ وَمَنْ عَادَ فَأُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

”Dem der tager imod Riba, vil ikke stå (på Dommedagen) som andet end en person, som er blevet slået af Shaytan, hvilket drev ham til vanvid. Dette er fordi, de sagde: ’Handel er ligesom Riba’, hvorimod Allah tillod handel og forbød Riba. Så den der modtager en formaning fra sin Herre, og holder op med at tage imod Riba, skal ikke straffes for fortiden; hans sag tilkommer Allah at bedømme; men den, der vender tilbage (til at tage imod Riba), disse er Ildens beboere, hvori de skal forblive.” [Al-Baqarah 2:275]

Således bliver det shariamæssige princip formuleret, bl.a. ifølge ’Ali bin Abi Talib ؓ:

الرِّبْحُ عَلَى مَا اصْطَلَحَا عَلَيْهِ وَالْوَضِيعَةُ عَلَى رَأْسِ الْمَالِ

”Profitten er baseret på en gensidig aftale imellem to parter. Og tabet er baseret på den investerede hovedkapital.”

Da muslimerne forstod Islam korrekt, så afspejlede det sig i korrektheden af deres forståelse og selve appliceringen af *Usul ul-Fiqh* og *Fiqh*, og denne forståelse påvirkede mange ting, bl.a. gyldigheden af de principper, som blev fremlagt på daværende tidspunkt. Efter mongolernes besættelse af Bagdad i år 656 efter Hijrah, så forøgede *Taqleed* (efterligning) sig, og forståelsen formindskedes som et resultat. Den islamiske tankes nedgang havde en stor indvirkning på forståelsen af *Shari’ah* blandt muslimer, og dette resulterede i tilsynecomsten af mange principper med svage beviser eller intet bevis overhovedet. Et af disse principper foreskriver, at ”Reglernes ændring sker i henhold til ændring af tid og sted,” og blev begrundet med bestemte hændelser:

Hændelser, hvor ’Umar ؓ ændrede nogle regler, bl.a. afhugningen af tyvens hånd, og piskningen af drankeren 80 gange i stedet for 40 gange.

Hændelsen, hvor Imam Al-Shafi’i ændrede i sin *Fiqh*, da han flyttede til Egypten.

Før vi diskuterer disse begrundelser, er det nødvendigt at indse, at der er enorm forskel på ændring af reglerne og applicering af reglerne over hændelser. Som et eksempel, hvis en kvinde blev gift uden at man nævnte medgiften (*Mahr*) i kontrakten ville dommeren specificere et beløb på basis af den medgift, som blev givet på det tidspunkt og sted. Dommen over medgiftens beløb, af dommere på to forskellige steder ville være forskellig, men ordren om at betale medgiften ændres eller annulleres ikke. Og ethvert vidne skal være *’Adl* (retfærdig), men definitionen af retfærdighed varierer fra en jurist til en anden. Og på Imam Al-Shafi’is tid blev det betragtet som afskyeligt for et individ at spise udenfor, mens han var beskæftiget med enhver aktivitet, bl.a. det at gå. Nogle jurister fastlagde dette karaktertræk som en af mange faktorer, som udelukker en person fra at være *’Adl*, og denne forskel ville naturligt føre til en forskel i applicering af regler. Men reglen ændrer ikke kravet om en *’Adl* person som vidne, eller at *Riba* er *Haram*. Dette princip blev anvendt i denne kontekst før i tiden. Applicering af en anden regel til sin respektive situation er noget, som er påkrævet og nødvendigt. Hvis Islam tillod en person at forlade en regel i en situation såsom at spise svinekød for at afværge døden, så blev reglen ikke forladt på grund af en ændring i situation, tid eller sted. I dette tilfælde er ordren om at spise svinekød i sådan en kontekst, baseret på andre beviser.

Da 'Umar ؓ holdt op med at afhugge tyvens hånd under en hungersnød, så foretog han en islamisk domsafsigelse på basis af et *Daleel*. Før man kan afhugge tyvens hånd, skal personens basale behov være opfyldt. Eftersom de basale behov ikke bliver opfyldt under en hungersnød, så kan den islamiske straf ikke blive appliceret. Og 'Umars ؓ handlinger blev enstemmigt godkendt af alle Sahabah ؓ. Det er også utænkeligt, at 'Umar ؓ ændrede en regel, og at ingen af Sahabah ؓ rejste sig for at korrigere ham. Idéen om, at Imam Al-Shafi'i ændrede sin *Fiqh*, fordi han skiftede residens, har intet grundlag. Imam Al-Shafi'i ændrede i sin *Usul*, fordi han indså, at hans gamle *Usul* ikke var korrekt, og sådan en ændring førte til en ændring i hans *Fiqh*.

For øjeblikket er sådanne principper blevet taget totalt ud af sammenhæng, på grund af påvirkning fra kapitalismen, socialismen og andre menneskeskabte idéer på muslimer. Hvad muslimer havde fejlet i at anerkende, var forskellen på Islam og disse idéer. I kapitalismen er folket suveræne, og fastlæggelsen af hvad der er ret og slet, påhviler mennesker. Efterhånden som omstændigheder og vilkår ændrer sig, vil folkets tanker og synspunkter ændre sig, hvilket resulterer i en ændring i målestokken for ret og slet. Og socialismen (inkl. kommunismen), som baseres på teorien om dialektik (modsetningers vekselvirkning) foreskrev tingenes konstante udvikling (evolution) og ændring. I Islam åbenbarede Allah ﷻ Sin *Shari'ah* til hele menneskeheden til enhver tid og på ethvert sted, og Hans Love er gyldige og relevante indtil Dommedagen. Fordi disse *Abkam Shar'iyah* udspringer fra Skaberen, hvis Viden er altomfattende, så er der ikke behov for, at systemet, som udspringer fra disse love, ændres, opdateres eller revideres, for at det tilpasses til nye omstændigheder. Og teksterne i Qur'anen og Sunnah bør ikke betragtes som enhver anden skrivelse, eksempelvis fra Karl Marx eller Adam Smith, som er tilbøjelige til modsigelser eller har behov for at blive ændret i forhold til ændrede omstændigheder.

Der er andre falske principper, som bliver anvendt viden om, og fremmes i de muslimske lande i dag. De har klæbet sig fast til folks tunger, og har bidraget meget til formningen af en specifik personlighed, som Islam hverken kender eller godkender. Disse falske idéer blev indplantet i det muslimske land, som en del af et ideologisk angreb på Islam fra vesten gennem missionærer og andre værktøjer.

Et af disse principper er: Følg tekstens ånd.

Dette princip blev oprindeligt udledt fra den franske civillov. Det baseres på to metoder for tolkning af en juridisk tekst: Den Objektive Metode, som forholder sig bogstaveligt til teksten; og Den Subjektive Indfaldsvinkel, som forstår og applicerer tekstens essens.

Disse to metoder for tolkning af den juridiske tekst, er meget almindelige i vesten. Om en specifik lov i konstitutionen skal tages bogstaveligt, eller baseres på en overvejelse af den stiftende faders intention, har altid været et diskussionsemne i vestlig jura. Sådant en metode for tolkning af teksten eksisterer ikke i Islam, fordi Islam har fastlagt en veldefineret metode for tolkning af teksten og udledning af love. For eksempel er det en af de velkendte regler i *Qiyas* (dvs. analogislutning), at *'Illah* (dvs. årsagen til reglens nedfældning) skal udledes gennem teksten, og teksten skal nævne den enten indirekte eller direkte. Og lovene adresseres gennem Qur'anen og Sunnah, som udgør åbenbaringen. Påstanden om, at en regel er en *Hukm Shar'i* kræver en tekst, som godkender den, enten fra Qur'anen, Sunnah, *Ijma' as-Sahabah* eller *Qiyas*. Nye spørgsmål og situationer kræver udledning af regler fra de islamiske lovgivningskilder, for at adressere dem uden forandring eller ændring af nogen eksisterende lov. Hvis der er en modstrid mellem ideologien og samfundet, så skal samfundet ændres til at stemme overens med ideologien.

Denne metode, som Islam har defineret til at forstå teksten, gør den islamiske juridiske tekst i stand til at være relevant og gyldig til alle tider og steder. Og sådan en egenskab eksisterer ikke i menneskeskabte legislative tekster, fordi Adam Smith, Thomas Jefferson eller Karl Marx er begrænsede i deres forståelse

og ude af stand til at producere en konstitution, som er omfattende nok til at adressere menneskeheden til alle tider og steder. For at udfylde dette tomrum, så udviklede de vestlige jurister disse to metoder for tolkning af teksten.

Forholdelsen til sådan et princip vil skabe mange tolkninger af teksten i samfundet med begrundelsen, 'lovens ånd'. I sidste ende vil folk opleve at forlade loven, eller finde smuthuller for at gå udenom loven under påskuddet, 'lovens ånd'. Dette princip fører kun til spekulationer om tekstens intention. Og fordi sådan en forståelse ikke kan opnås, vil myndighederne simpelthen håndhæve sin egen holdning under påskuddet, 'tekstens ånd'.

Den vestlige metodes påvirkning på forståelsen af teksten, har fået mange til at tænke på en fordrejet måde. Eksempelvis tillod Islam spisning af svinekød under hungersnød, som kunne føre til døden. Og baseret på 'tekstens ånd', så begyndte folk at påstå, at de kan ændre regler under akut tvang, hvilket har resulteret i holdninger, såsom at en person kan handle med *Riba* eller bestikkelse, hvis han eller hun er under akut tvang. Frem for at ændre omgivelserne til at applicere Islam, blev Islam ændret og fordrejet til at stemme overens med samfundets korrupte praksis og værdier. Dem, som protesterede mod dette tankesæt, blev anklaget for ikke at have forstået tekstens ånd.

Mange andre ugyldige principper blev fremmet viden om, med det primære formål at korrumpere den islamiske tanke blandt muslimerne. Og i dag dominerer de såvel tænkningen hos muslimerne som nogle retslærde og politiske ledere af den islamiske Ummah. Blandt disse ugyldige principper er:

- Vælg den mindste af de to onder.
- Vær realistisk og praktisk.
- Giv og tag indfaldsvinklen.
- Vær diplomatisk.
- Hold religion væk fra politik.

Og disse principper blev ikke udsprede i samfundet vilkårligt eller tilfældigt. Men de blev fremmet i vid udstrækning gennem institutioner som skoler, læreanstalter og universiteter, medier og politiske figurer. De giftige koncepter i disse principper søger hen imod skabelsen af en personlighed, som karakteriserer den vestlige kultur, et individ uden værdier eller målestok, som er parat til at sælge sin *Deen* for en ringe pris!

Gennem disse koncepter var der ingen fast målestok i samfundet. Sandheden blev subjektiv eller noget relativt, og alt i Islam, endda entydige sager, som aldrig var blevet debatteret før blev pludselig genstand for debat, inklusive Islam selv. Så disse falske principper er blevet den drivende kraft bag muslimernes kultur og tænkning, til den grad, at de forsnævrede Ummahs vision for ændring og opfyldelse, til blot at fylde sin mave eller smide en stemmeseddel i valgurnen. Under indflydelse fra disse idéer, er der mange muslimer, som ubevidst tænker ligesom sekularisterne på grund af slige holdninger, som, 'målet helliger midlet'.

Den islamiske personlighed, som Islam skabte i Sahabah ﷺ og de allerførste muslimer - en personlighed der besidder den klare distinktion imellem rigtigt og forkert, og som ville rejse sig for Sandheden uanset konsekvenserne - blev erstattet af en personlighed med to ansigter, som ikke har en klar målestok, og som blot bevæger sig i takt med omstændighedernes skiften.

Principper udgør en vigtig del af Islam, fordi de etablerer fundamentale grundsætninger, som angiver en generel og specifik forståelse fra den islamiske tekst. Og Islam har fastlagt et veldefineret kriterium for

at forstå teksten, og sådan et kriterium skal have et *Daleel*, som dokumenterer det. Principper kan ikke undermineres, fordi de repræsenterer et princip fra de islamiske tekster, som vi er blevet beordret til at overholde. Altså bliver det afgørende for Ummah at vedligeholde disse principper ved at applicere dem og vedligeholde dem. For ellers vil de blive ligesom ethvert andet princip, som står skrevet i jurabøger, og samler støv på et bibliotek.